

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłal,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw spróeny
Napoj móeny
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłtaš
Wšědne dny;
Džeň pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoń ty.

Z njebjes mana,
Njeh ói khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će

F.

Sserbske njeđzelske łopjeno.

Wudawa šo kóždy šobotu w Smolerjez knihicziščerńi w Budyščinje a je tam ša šchtwórtlětnu pšchedplatu 40 np. dostacž.

12. njeđzela po šwjatej Trojizy.

Šap. št. 12, 1—11.

„Kak t njeđopytanju šu jeho šudženja a t njemu-šlědženju jeho puče!“ Š tutym wušnacžom hušto pšched potajništwom Božeje rady štejimy, t kotrejž wón žiwjenje jenotliwych čłowjekow wodži. Tež w našchim tekšće tajke špodžiwnosće Božeho wodženja widžimy, kotrejž šo nam šbadža nješrošnyliwe bječ: jenemu se šwojich najšubšchich japoštolow da wón bjese wscheje pomozy hłowu wotčecž, drugeho wón t pomozy jandžela se šmjercže wumože. Čžehodla tuta wschelakošć? Došpolne wotmolwjenje na to praščenje tu njenamašamy, došladne rošjašjenje w tamnej wěcznosći woczakujó šo t tym trošchtujemy: Tam b'dže mi škhadžecž šwětko jašne, šo potajnosće pošnaju a mje-nuju to šwjate, krašne, šštož t wušlědženju njebě tu. Duž šo hladajmy, šo njebychmy nad Božim wodženjom dwělowali. Ně, pšchi tym woštanje: Teho šnjesa rada je džiwna a jeho mudrosć krašna. To nam pokaže šakubowa šmjercž kaž šětrowe wumoženje.

1. Do čžěžkeho powučženja je tón šnjesh šwoju gmejnu w šerusalemje wšak. W tym šamym čžasu, hđžež tam hlóđ a drohota knježi, šo wěrybratšja w Antiochiji šo nu-čženi čžuja, jej pšches Barnabaša a Saula šmilne dary pošklacž, kral šerodasch na někotrych t teje gmejny ruzy šłóži, šo by jich čžwilowal; wón paš šakuba, šanoweho bratra, t mjeczom škónžowa. Tuczi šerodaschojo šu štrawni mužójo. Tón přeni je po narodže našcheho

šbóžnika w Bethlehemje tamne krejšlecže mješ džecžimi škucžil, jeho šyn je šanej škčženitej w jaštwje hłowu wotčecž dał a našcheho šbóžnika do jeho škčžowanja wušměškil, a jeho wnuł tu tak šurowje pšchedžiwno škč-šćžijanam a šesukowemu japoštolaj šakhadža. Šsmě dha tutón šurownik tak nješmilnje šwoju šłóšć nad šesuko-wymi wučžobnikami došonjecž, wo kotrychž tola reka, šo šu wšhitke wložby na jich hłowje rachnowane? A dyrbi-li šakub tak šrudneje šmjercže wumrjecž, čžehodla tu ničžo nješlyšchimy wo jeho pošlednich hodžinach, wo jeho pošlednich šłowach, šo bychmy šo t nimi hiščeže natwarjo-wali, kaž na šłowach mrežazeho škčžepana? Škelto nje-šrošnyliweho w šažnej šmjercži tuteho wotročka Božeho! A tola je tuta martraška šmjercž dopjeljenje teho, šštož je jemu jeho šnjesh šahe wo jeho šlědženju ša nim do přěđka pražil, jako šo jeho a jeho bratra šana woprašča: móžetaj wój tón škelich picž, kotryž ja piju, a t tej škčženizu šo škčžicž dacž, t kotrejž ja škčženy budu? Tehdy běšhtaj wotmolwiłoj: haj, mój móžemoj. A nětko šakub wobšwěđči, šo móže woprawdže škelich čžerpjenja picž a t štrawnej škčženizu šo škčžicž dacž. šakub je wšhak šwój běh došonjal, přjedy hacž je něššto wošebite ša škřyštušowe krašestwo wuwjedł; ale njeje dha wón tež pšches šwoju šmjercž žyrkwi přěđowal a šwojeho šnjesa škwalil, kaž jeho šobujapoštoljo pšches šwoje žiwjenje? A runjež wo jeho pošlednich wofomikach ničžo nječžitamy, my šmemy tola t njemu to došerjenje mēcž, šo je t pošnym poddacžom do Božeje wole šo tež mrežo teho džeržak:

ſmy żywi, dha ſmy temu Knjeſej żywi, wumrjemy, dha wumrjemy temu Knjeſej. Nad nim je ſo dopjelniko: Knjeſowa rada je dżiwna a jeho mudroſć kraſna! To budź tež naſch troſcht pſchi podobnych czëmnych ſhonjenjach w naſchim żywjenju, hdyž Bóh naſchu nadżiju ſanicza a zyle hinaſ i nami czini, hač ſmy ſebi to myſlili. Hdyž tu pſches ſažnu ſmjercź młodżenza wjele nadżijow jeho pſchirodnych do roma ſpaduje, hdyž tam ſylny muž ſe ſprzedżiſny njeſaſtaraneje ſwójby ſo wotwoła, prjedy hač je ſwoje dżelo mohł dokonjeć, abo hdyž czeźke njeſbože ſbože doma ſahubi, my chzemy ſo i tym troſchtowacź: Boži czaſ je ſtajnje prawy czaſ, a ſchtož tu na ſemi nje-dokonyane woſta, to ſo we wječnoſczi dokonja; ſchtož czini Bóh, wſcho dobre je.

2. Herodaſch, widžo, ſo ſo jeho njeſkutk židam lubjeſche, tež Pëtra jima a do jaſtwa ſadži. Tež jeho ſmjercź ſda ſo zyle wëſta bycź. Hnydom po jutrach dyrbi ſo ludu prjódſtajicź, to rëka, ſjawnje moricź. Twjerdže wobarnowany Pëtr w jaſtwje ſedži, wumoženje ſda ſo zyle njemóžne bycź. A tola, ſchto želeſne ryhele ſamóža pſcheczimo wſchedomóžnemu Bohu, kotremuž žana murja njeſadżëwa, ſchto legiony romſkich wojakow pſcheczimo jenemu jandželej? Po człowſkich myſlach je Pëtr ſhubjeny, ale ta gmejna ſo ſa njeho modli, a to wſchitko pſchemënjã. Kaſta móž ſu modlitwy wërjazych, dobroproſchenja pobožnych! Tym Bóh nicžo njemóže ſapowjedzić. A Pëtr? W nozy do ſwojeje ſmjercze wón zyle mërnyje ſpi. To je luboſny wobras wëry a dowërenja k Bohu, kotrež rjeknje: ja ležu a ſpju zyle ſmërom; pſchetož ty ſam, Knježe, pomhaſch mi, ſo ja bjeſ ſtaroſcze bydlu. Haj, ty ſrudna a wobczëžena duſcha, kiž we ſwojich ſtaroſczech ſwoje kožo ſe ſylſami maczeſch, ſpi tež ty zyle ſmërom; w njebjëbach wócźko nad tobu ſtražuje, wajchtať Iſraelſki njeſpi a njeдрëma. A hlaj, Knjeſowy jandžel pſchińdže a Pëtra i jaſtwa wuwjedže. Pëtrej ſo ſdaſche, jako by widženje widzał, a njewjedžeſche, ſo je ſo jemu woprawdže tať ſtalo pſches jandžela. Žako pať wotkach na haſny ſteji a tón jandžel ſo wot njeho puſchczi, pſchińdže ſam k ſebi a rjeknje: Nëtk ja woprawdže wëm, ſo tón Knjeſ ſwojeho jandžela je póſłał a mje wutorhnył i Herodaſchoweje ruki a wot wſcheho czaſanja židowſteho luda. Njemóžemy hiſchcze rune ſhonjenje czinicź, kaž tu Pëtr? Tam je khoru, lëkať žaneje nadżije ſa njeho wjazy nima. Tola hlej, w jenej nozy ſo wſchitko pſchewobroczi, móž khoroſcze je ſlemjena. S wotkel dha to? Spomú na dny ſtyſknych ſtaroſczow wo ſwój abo ſwojich lubnych pſchichod; ty bë wſcho móžne podarmo ſpytał a žaneho wupucza ſe ſwojeje czežnoſcze njewidžeſche. Tu ſo twój pucź ſe ſtrony roſ-jaſni, hdžež ſo teho ženje njebë nadżijał. Schtó dha to dokonja? Tam ſo ty i człowjekom ſeſna, wot kotrehož žaneho woſebiteho dobytka njewoczałowaiſche. A tola bu wón ſa twojeho ſnutſkowneho człowjeka wulke žohnowanje. Njepſchima pſchezo hiſchcze njewidomna móž do naſcheho żywjenja? Prawnych duſche ſu w Božej ruzy. Žich troſcht je: Bóh je moje ſbože; ja ſo dowëram a ſo njeboju, pſchetož Bóh tón Knjeſ je moja móž a mój kherluſch, a je moje ſbože. Duž dowërmny ſo temu Knjeſej, poruczmy jemu ſebje a ſwojich lubnych, czeło a duſchu, žonu a dječzi, kžežu a dwór a wſchitko, ſchtož nam na wutrobje leži, wón tež nam ſhonicź dawa:

Schtož czini Bóh, wſcho dobre je;
Ža pſchi tym budu woſtačź.

A dyrbi-li w tym hubjenſtwje
Kſchiz, ſmjercź a žalocź doſtačź,
Dha Bóh Knjeſ chze
Eſam ſdžerjecź mje;
Ža ſa Wótza joh' ſnaju,
Wſcho do joh' ruki ſtaju.

M. w Hr.

Troſcht w horju.

Hdyž tyſchnoſcze
A ſtrachi cze
Tu czaſaju, czi hroža,
Dha njeboj ſo!
Bóh widži to,
Cze kryje hnada Boža.

Njech mrotota
Cze wobdama,
Wſchať jeho kłónzo ſwëczi.
Hlej, we horju
Tež ſpëwaju
Tu pſalmy Bože dječzi.

Duž tón pucź dži,
Kiž wuſwoli
Bóh tebi k drohowanju;
Wón wjedže cze
Tež pſches czernje,
Ty i nozy pónđeſch k ranju.

Kſchiz na ſo wſmi,
Kiž póſła czi
Bóh ſe ſwojeho tróna;
Wón pomha njecź,
A pſches kſchiz wjeſcź
Cze tam, hdžež kiwa tróna.

Tež ſtaroſcze,
Kiž cziſchcza cze,
Cziſ' wſchë na teho Knjeſa!
Hlej, pſches njeho
Tu ſtaja ſo
Wſchej czaſnej nuſty mjefa.

A bludžiſch ty
Pſches puſcžiny
Kaž wowza wopuſchcžena,
Twój paſtyr cze
Tam pytač dže,
Wón ſnaje ſwojich mjena.

Duž k njemu dži,
Wón ſahoji
Czi hrëcha krawne rany,
A junu cze
Dom powjedže,
Hdyž bëh je dokonjany!

K. A. Fiedleſ.

Prawdoſcziwny a tola ſobuczërmny.

W Schottſkej pſchewywaſchtať dwaj mužej, taj bëſchtať jako hólczëzaj hromadže wotroſtkaj. Tón jedyn, kotryž ſwërne, Bohu ſpodobne kſchecžijanſke żywjenje wjedžiſche, bu po dokonjanych

studijach nahladny prawisnik, — tón drugi lohkomyšlny njedocžinik. Sedm džen šo sta, šo bu pošleniči jako pschemytnik (Schmugler) wot polizije sajaty a skónčnje psched šwojim šamšnym towaršcom młodych lět na wobštoržnej kawy šedžesche.

W měsce bėchu ludžo we wulkej wčipnosći, kaš budže šo šudnik w tymle njepšchijomnym padže šadžeržec. Seni woczato-wachu wulku miłosć, drusy mēnjachu, šo šo wērijazemu šudnikej šaleži, š wošebitej krutošču škóšče roššudžec.

Šsudniške jednanje šo wotšywašche; wobštoržba šo wucžita a šwēdžy buchu pschēšlyšchowani. Na to šudnik š dostojnym mērom wušud š nawjedženju da. Bē to najwysšcha kšostanška mēra, kotruž šakoš dowolesche: wyšoke pjenježne kšostanje abo šchēičž mēšazow šastwo. Pschitomnym šdasche šo to pschemērna krutošč hčž. Šsudnik paš džēsche š wobštorženzej, a pschepodawšchi jemu trēbnu šummu, šo by jeho kšostanje šaplacžik, wón š hłubokim hnučžom džēsche:

„Šak dołho hačž na šudnišim stole šedžu, dyrbju prawo rēčecž, kaš to njekšonjomny pišnik šakonja žada, — nētšo paš šteju psched Tobu jako Šwój šary towaršch; ja šlacžu wješele Šwoje kšostanje, a wjazy hišchže, šawdaj mi Ššwoju ruku, dowēt šo mi a daj šo wote mnje wodžicž. Hišchže je čaš; ja čžu šo po šwojich mozach wo to štaracž, šo by Šy nowy čłowješ byl a Šwojemu žiwjenju šo hišchže špomōžnosć dostala!“

Nētš ludžo šošymichu, kaš mōže čłowješ prawdoščizny a tola šobucžerpny hčž, kaš šo to derje šjednocžecž dawna, njeprawdu kšostacž a tola kšostaneho lubowacž, kaš kšesčijian šamože, hčch hčžicž a tola hčšchnika š lubošču wobšimacž.

F.

Hriwna a pjenježk.

Šo drōšy, do jeneho južno-nēmskeho mēštacžka wjedžazej, nēhdy hólčez džēsche. Šemu šo po šhwili šnjes pschitowaršchi; tón w bėhu rēče rjetny: „Wēsč ty tež, šo je džēnša mišionški šwjedžen w mēštacžku?“

„Mišionški šwjedžen?“ tón džēsche, „šchto dha to je?“

„Nō, tón šwjedžen, pschi kotrymž šo wo čžornych pohanach přēduje.“

„Ach“, praji hólčez, „tam čžyl ja tež hčž“.

„Wēsčže, ty šmēsč a dyrbišch tam pschičž; ja čžu čži hriwnu dacž, a hdyž mōšchnička pschičž, potom ju nuts čžišn ša mišionštwo.“

Hólčez šo šradowašche a myšlesche, šo tam najšferje čžorno-čhow wohlada, džēsche š šwojej macžeri a jej šwupowjeda, šchtož bēsche jemu tón šnjes prajik. Šola macž da jemu štu radu a džēsche: „Njedaj tu hriwnu; jowle mašch pjenježk, a hdyž mōšchnička pschičž, čžišn pjenježk do njeje ša mišionštwo!“

Hólčez tam džēsche a šo psches šhromadžišnu hačž do bliškosče klētš pschecžiččža. Přēdowanje wopišowašche pohanštu wutrobu, šajkaž je wona bjes Šoha w tymle šwēčže, we šwojej žylej šleposčži a žakosčži. Pschezo š wjetšchej napjatosčžu hólčez pošlučhašche a psched šobu šamōrcža: „Šo džē šym ja!“ Šotom šlyšchēsche wón wo lubošči Šozej, kotraž najhubjenšchich pyta, a jeho wutroba bu špodžiwnje hnutu. Š runje jako bu jemu taš čžēšno a š dobom šchēroko wokoło wutroby — dha mōšchnička pschičž.

Šchto mēnicže, lubi čžitarjo, šchto wón čžinješche? Šwón do šhromadžišny nuts šawoła: „Macž, macž, ja hinaš njemōžu! tu hriwnu a tón pjenježk!“ a čžišny woboje nuts.

F.

Njeporadženi šaršchi.

Šlē je, šchtož ma njeporadžene džēčži; ale hišchže hōrje je, ma-li nēchto njeporadženyč šaršchich. Wēsche ras w jenej wšy muž živy; tón bē wulki a šylny a pola jeneho wulkeho bura w džēle šteješche. Ale wón radšcho lēnjeho pašesche a š temu hišchže pijesche. Wošebje wón palenz lubowašche. Wēsjo jeho tón bur wobkšowacž njemōžesche; pola drugeho wón tež dołho njewudžerža. Ale wón mēješche žonu a dwē džēsčži, čži čžyčhu tola jēsčž. Šchto dyrbješche š teho bywacž? Šo jeho šamo š temu šamō, šo šo njehanibowašche, šwojej džēsčži — wonej bēsčtej hašle džewjecž a džēšacž lēt štarej — w rostorchanej drasče do wokolnyč wšow pošchēnju šlacž. Šwón šam mjes tym na jenyh brjošy pschi pučžu šedžesche a čžatašche. Šotom wón jimaš jeju napošchēne pjenježki wotewša a da šebi w bliššchēj palenzatni šwoju bleschu pjelnicž. Pschičžže potom pjany domoj, dha bijesche šwoju žonu. Šak džēsčži dorostowašchtej; drusy želnicživi ludžo šo ša nješ šobu štarachu. Šarja nēhdy na wšy šlužesche, a Šan jako wotrocžk mēšto namaša. Duž šradawy nan šašo šamō, šesady šhribjeta šwojeju džēsčžow jeju mšdu wotšbēhacž a ju w palenzu pschepicž. Šlacž bē hčžom š hłodom a rudženjom wumrijela. Šana jene šymške ranje w jenyh pschērowje pschi drōšy šmjeršnjeneho namašachu. Alle š teju džēsčžow buschtaš hōdnaj a dobraj čžłowješaj.

F.

Šilža a Miklawšch.

(Šotracžowanje.)

Šemu njedželu wječžor bėchu šo pola Šawšchnikež nana jeho šušodžo šesčli a šedžachu na šawčach wokoło wulkeho duboweho blida, kotrež wo jštwje šteješche. Šslužobni šōžy a hōžy bėchu tež doma wostali a Šilža w šucziku njedaloko wot šhachlow šedžesche. Šawšchnikež nan bē najnowišche nowiny wot šnjesa wucžerja dostal, w kotryčž bē bitwa pola Šeišenburga drobne wopišana. Šwón bē šebi šwoju brylu na noš šajik a čžitashche šwojim pošlučharjam wšchitko wot špočatka hačž do šonža, šchtož tam šteješche. Šwopišane bē, kaš šu pod nawjedowanjom pruskeho šronpryža pruszy grenadērojo a bajerszy ščēly mēšto Šeišenburg najprijedy nabbēhali, kaš šu psched wrotami a na blišchich hōrkach a winizach pschecžimo Šurkam a Šranžowšam šylnje wojowali, kaš je na pošledk artillerija š kanonami na to mēšto ščēlaša a šo bliže š wrotam ščahnyša, hačž šu škōncžnje njepšchecželjō zošali. Šwopišane bē dale, kaš šu šo čži na jenej hōrje twjerdže šašudnyli a šo š granatami a š mitrailleuršami mōžnje na nēmske wōjško dali, kaš šu grenadērojo tu horu šchtošmowali a š šajšej hōrliwosčžu a mužškej šhrobłosčžu šu šo nēmszy pēšchzy na njepšchecželow walili a, runjež wjele štoš š prawizy a š lēwizy wot šultow trjēcheni padnyčhu, š jenakej možu a wobštajnosčžu do přēdka hnali, a šo šu Šranžowšojō napošledk čžēšacž dyrbjeli. Šwopišane tež bē, kaš bu jena pruska batterija, hdyž je šo na hōrje pošajika, wot šady nadpadnjena, a šo bu wjele wojakow ranjenyč a morjenyč. Šwōjedane bē wo tyč tamšyntach, šošiz bėchu tam we šwojej štwi leželi, šajke šašōšne rany bėchu mēli, kaš buchu š džēla do lazarethow wotwjeseni, mormwi paš ša nēšotre dny do wulkič jamow pošhřebani.

Š šchepjetanjom a š hrosu bėchu wšchitzy pschipošlučali a nēšotra šylšička bē šo mužam š woczow wuroniša a žony, kotrež pōdla bėchu, šlakachu. Šschetož runje w tutej bitwje bėchu šo te šchlesyšske regimenty šobu wobdžēlicž mēle, w kotryčž šynojo a mužojō se wšy štejachu. Šawšchnikež nan šam, hdyž bē š čžitanjom hotošy, wša brylu š noša a trēješche šebi nēšchto š woczow, šchtož njebē ani pēš ani proch, ale šylšička. Šohu budž džak, praji wón, šwojej ruzy šlyšnyšchī, našchi wojazy šu mužšzy wojo-

wali; chwalebna a cześć budź jim, so bu temu slemu hrofnemu nje-
přechęzelej tał twjerdže napschecziwo stali. Wutroba so we mni
wjebeli, hdyž pomnju na tu horliwosc a na tu wutrobitość, kotruž
so siewili. Ale czeźka je mi tež wutroba, hdyž febi na te wulke
wopory pomhglu, kotrej je febi tuta bitwa žadała. Wóh budž
hnadny tym, kiž so padnyli a wofšerw a trošchtuj tych wbohich
ranjenych, kotřiž maja so nětko i wulkimi bolosćemi bėdžicž.

Wšchitzu pschitomni bėchu tych šamych šaczu-žow a myšlow
połni, woni sdychowachu a kóždemu to praschenje na wutrobje
ležešče, hdy bych jeno wjedžil, tał je so mojemu šynej, tał je so
temu a temu šeschlo, hacž je morjenty abo ranjenty abo žiwoy a
štrowy. Dolho woni hiščeže hromadže febžo wo tutej bitwje
rėczachu a přichezo i nowa dymbjesche Šawšchnitež wuj to a druhe
i nowinow cžitacž a wšchitko po móžnošći wukladowacž.

Šižom tehdy, hdyž bė so na artilleriju spomniło a wo tym
cžitalo, so bu jena batterija wot šady nadpadnjena a so je wjele
tych kanonėrow ranjenych a morjenych, so w kucžiku, hdyž Šilža
febžešče, šylne plakanje šlyšchecž da. Woblicžo do šchórzucha
šawalene a na kolenje polhilen a so wona šmėrowacž njemőžejše.
Wona na Mikławšcha spominajo bė febi wěsta, so je tam tón šobu
był a so tam pał morwy pał na šmjercž ranjenty leži. Wutroba
chyzjšče so jej roslamacž a hluboka šrudnošć bė ju šapschijala,
wošebje, jačo cži šhromadženi mužojo šami wo tym šapocžachu
rėczecž a prajichu, hdy bychmy jeno wjedželi, tał je so Mikławšchej
šeschlo. Mjelcžo džešče wona se jstwy a do šwojeje komorki,
hdyž so pschi kožu na kolenje klatny a nutrnu modlitwu i Bohu
wuspėwa. Žyłu nőž njemőžejše špacž a hdyž nětał do drėmanja
šapadže, dha so jej wo Mikławšchu džišejše, so widžejše žužu
šrwě, w kotrejž wón ležešče, abo wulku jamu, do kotrejž bėchu
jeho pohrjebali.

Wjele cžaša febi hiščeže ludžo wo wšy wo tutej bitwje po-
wjedachu a Šilža, na šmjercž šrudna a blėda, i žanemu džełku
prawje šmana w domje wokolo šhodžešče a hdyž tež Šawšchnitež
macž ju trošchtowacž pytašče, wona i hlomu wijejše a praji: ja
šym na jeho šmjercži winowata; moje dla je wón do šmjercže
šchol a ja ša to nihdy žaneho wodacža dostacž njemőžu.

Wėrno bė, so bė so Mikławšch pola Weišenburga psched dru-
himi wufnamjenil. Šižom hdyž mėjese so město Weišenburg do-
byčž, bėšče wón pola šwojeje batterije přeni był, kiž bėšče kanonu
do města wjedł, a dofelž tam tež i woknow a i domow ščelachu,
bu wón wot kulki do nohi trjeheny, tola pał jeno lohzy ranjenty.
Šana drje jeho bolešče a frej i njeje bėžešče, ale wón teho žaneje
šedžby njemėjese. Wón se šwojej batteriju dale cžerjese, i města
won a na horu, na kotrejž bėchu so Šranzowšoj o šestajeli a i ko-
trejež Šruskich a Šajerskich se šylnym ščelenjom powita. Ale
runje i tał wulkej mozu šchlesynška divišija, i kotrejž bėchu so
Šajerszy šjenocžili, na tutu horu šwój nadpad ščini a i šawšynt-
šróčnyhm hurra ju šchórmowasče. Mikławšchowa batterija so po
bok u na šamjenjoštyhm pučžu na horu horje wijejše a hdyž šonje
šastachu a wjazy cžahnyčž njemőžachu, pschimachu mužštw a šobu
do šokow a štokachy a cžiščezachy šrjedža w najwjjetšim kulowym
desčezju, hacž horjeka njebėchu. Nělotši wot kanonėrow bėchu drje
ranjeni abo morwi ležo wostali a šameho wyšča, kiž tu batteriju
nawjedowasče, trjehi to nješbože, so bu jeho šón šatšeleny a so
dymbjesche přechi dale krocžicž. Šo wulkim próžowanju bė ta batte-
rija na wjersch hory dojėła a so tam postajila. Wona na nje-
pscheczelow šwój woheni wotewri. Mikławšch jačo wyšchšchi kano-
nėr, a wšchitzu drusy tu šwoje šrwawne džeło wuwjedžechu a
i granatami Šranzowšow bješewšcheho šmiljenja wot boka pschescžė-
hachu. Widžicž bė, so jim ščelenje tuteje kanony wulku šchodny

cžinjese a so jich nušowasče, so bóle našad ščahnyčž. Šanony
šrimotachu, kule hwišdachu, šur so šmahowasče. Ničto ničzo nje-
šlyšchese ani njewidžese. Dha na jene dobo i blisich šerkow tu
batteriju žyła kompagnija Šurkow a Šuawow a druhich přechow
nadpadže, so dymbjachy kanonėrojo ša šwoje tešaki pschimacž a so
wobaracž. Tu našta nětk móžna bitwa, w kotrejž budžichu našchi
pschėhrali, hdy budžišče šchwadrona šchlesynškich hušarow njepšči-
lecžala, kiž Šurkow a Šabylow šahna a jich i wjetšcha jatych wša.
Šanonėrojo bėchu pał wulku šchodny cžerpjeli. Mjes kanonami a špody
nich a njedaloko wot nich na hórzy cži jeni morwi ležachu, drusy
pał so we šwojej šrw walachu. Mjes nimi bė tež Mikławšch.
Šižom pschi špocžatku tuteho nadpada bė jeho jena kulka do pra-
weho ramjenja, druha do lėweje nohi trjehika. Š tutyh šwojich
ranow šrwawjo ležešče wón njedaloko wot šwojeje kanony pol
morwy. Myšle bėchu jemu šaschle a wón šam wo febi ničzo nje-
wjedžese. Wjele hodžinow bė wón drje tał ležal. Bitwa bė
dale šchla. Šchlesynške a šajerske regimenty bėchu njepšchecžela
pschemohle a i hory dele šahna a ša nim cžerile. Cžichošć czo-
pkeho wječžora bė so nad šemju rošchėrika, jenož i daloka dasče
so ščelenje šlyšchecž. Šdyž Mikławšch se šwojeho španja wotucži,
ležešče wón w šólni, hdyž bėchu jeho šmilne ruki šanitātnyh
wojakow na nošhdach donješle. Šelac bė jemu kule i ranow wu-
torhnył a jeho šwobalał. Wot wulkeho šrwawjenja jara wošča-
bjenty wón i nowa do womory šapadže. Wjele dnjow ležešče
w šmjertnej štrachosći, šma jeho šchapešče a bolosć jeho cžwilo-
wasče. Ale psches šamaritšku lubosć šekarja a pólnych diašonow
bu wón derje wothladany a ša někotre dny jeho do wosa šadžichu
a parowš jeho na želešny wotwjese. Šajprijedy pschišdže wón
do Šraunšweiga, wot tam do Šipšta, do Šražžan, do Šhorjelza
a wot tam do Šróšławja, so by so tam žyłe domuhojil. Tu
mėjese wón pał hiščeže wjele wustacž. Šeho rany jara cžezžy
žijachu a šla hėžna šhorosć so na njeho da, so bė dolho nje-
wěšte, hacž pschi žiwjenju wostanje.

(Šchich. ššonczenje.)

Wšchelake i bliska a i daloka.

— Šo wobšamtnjenju šchulškeho pschedštejicžerstwa w Škaležach
ma so po móžnošći hiščeže w tutyhm lėče rőžł pschitwaricž, so by
so 4. šchulška štw naprawila. Mjedostatł so pscheco bóle a bóle
šacžawa, so je 4 wučerjow a 3 šchulške štwy. Džecži so psches
pschipołdnje w šchuli a štaršche džecži, kotrejž štaršchi popołdnju nušnje
domach trjebaja, dymbja popołdnju w šchuli byčž. Ša to waschne
by potom i došom bydlenje ša 4. pomocneho wučerja w šchuli był.

Š Šipšta. Šchi poplednim pruhowanju je 25 šstudentow,
kotřiž na duchownštw študowachu, šwoje šandidatne pruhowanje
wobštało. Mjes nimi je tež jedyn Ššerb, knjes Šhorla Šschizjan
i Šodžija.

— Šažny wulak je pruska wyšchnošć wudała. Wotšrejšnym
šchulškim inspektorom je so mőž dala, so mőža pschichodnje džecži,
kotrejž w poplednim šchtwórcžlėče lėta 14. lėto dožpija a šu 1. okt.
šchulu 7½ lėta wopytale, na próštwu štaršchich wot 1. oktobra teho
lėta hacž do 31. mėrža pschichodneho lėta wot wopytanja šchule
wotwjacacž, hdyž to domjaze wobštejnošće žadaja a so šotalne
porjadne wopytanje šchule a wudošahaze wuwuczenje wot lošalných
inspektariow wobšwėdčži.